

Izhaja vsako soboto

Uredništvo in uprava:
Gorica, v. St. Glara 4/I

MONOKELJ

satiričen tednik

Naročnina za 52 šte-
vilke z „Gmajno“ vred
50 Lir. Posamezni iz-
vodi 40 stot. Oglasi
— po dogovoru —:: Veselo in srečno Novo leto ::
vošči uredništvo in upravništvo „Monoklja“

PRO DOMO

Usoda je hotela in ljudstvo naj me ima. Bilo je zelo potrebno, da sem prišel med naše ljudi. V časih bom pokukal, v kak skrit kotiček, s pobožnim namenom odgrniti pajčolan tajnosti. Ker ni dobro, posebno za splošno ljudsko higijeno, da zadeve, ki spadajo pred forum javnosti, ostanejo v tajni temi. Javnost se briga za vse in zato ker se briga, mora tudi vedeti in soditi.

Koliko je gnjilobe, na tem božjem svetu! Kako se širi smrad. v tej dolini Jozafat! Samo zvezde in blede mesec na sinjem nebu, vedó. Toda naša „massgebende“ javnost, tega ne vé. In ni lepo, če mamice nočejo vedeti, kaj počenja sad njihovega telesa, preljubeznjive hčerke s kratkimi krilcami in napudranimi ličicami.

In drugi človeški stvori, n. pr.: javni delavci, političarji, vojne odškodnine, deželni hipotečni zavod in - rimski parlament.

Tu bom sledil vzgledu mojega ljubega brata, ki živi v Rimu in ki je že precej star. Tudi on se imenuje „Monokelj“. Toda v Rimu so mu poitalijančili ime: iz „Monoklja“ so napravili „Il Monocolo“. Ampak kljub temu, mu niso iskvarili dušo, kakor marksiteremu javnemu delavcu, ki se je, prišedši v sveto mesto, napil vode iz „fontana di Trevi“ in začel poslušati kako - trava raste.

Moj brat, „Il Monocolo“, je bolj previden. On ni pil vode iz „fontana di Trevi“. Zato je vstal mržak. Čast njemu in njegovemu imenu.

Pomagajte mi, ljudje božji, ker težka je moja naloga in trnjeva je pot, po kateri bomo skupno hodili.

Bog z vami, ljubi prijatelji in spomnite se v pismih na mene. Ne bo vam žal.

„MONOKELJ“.

NADRAŠKI.

Časi se spreminjajo.

Kako je vse minljivo. Vse se spreminja. Ljudje, ki so še včeraj hodili po nogah, danes hodijo po glavi. Oni, ki so še včeraj pametno govorili, danes klepečejo razne neumnosti. Človeku se zdi, kakor da bi se nahajati v kaki menažeriji v domačenih živali.

Mi vsi se še spominjamo. Še pred nedavnim časom, so »današnji« ljudje razobešali po svojih oknih, razne krpe, v črno-rumenih barvah. Danes tega ne delajo več.

Še pred nedavnim časom, so naši ljudje, mešali nemščino med svoj »domači« jezik. Danes se trudijo, z mešanjem milozvočne, melodijozne in harmonične Dantjeve »šprahe«, s svojim »domačim« jezikom in

iz vsega tega, hočejo napraviti neke vrste godlje, ki je nezavžitna čoveškemu stvoru.

V časih opažam — in žalibog 99 krat preveč — da me slovenski možakarji in slovenske mamice, pozdravljajo, — in to v svojem rojstnem kraju — z »bon žorno«. Neprijetno me dirne in ker moji živci stoje zelo pod uplivom boginje Nerveze, zakričim prav robato: zdravo! Ravnotako je bilo še v onem času, ko smo imeli »očeta cesarja«. Takrat so »dobri podložniki«, »windischerasse«, pozdravljali po potrebi in po nepotrebi, z »guntag«.

Da so te čenče že tedaj zasluzile, da jih človek ozmerja ter jim zaluča v obraz pristno domačo psovko: osli, tega menda pač nihče ne bo dvomil; in da se tim oslom danes mora pristaviti pridevnik: kozli, mislim, da utegnem imeti od Vsemogočnega 350 dni odpustka.

Poglejte! Pred par večeri, stopim k nekemu mojemu prijatelju, ki ima — toda tiho! precej »fanj« ženico. Slučaj je hotel, da mojega prijatelja, ni bilo doma. V njegovi odsotnosti kramljam z njegovo boljšo polovico. Govoriva o navadnih stvareh, o dnevnih novicah, o goriških senzacijah, v tonu, ki se spodobi izobraženemu človeku in dami v dragocenem kožuhi in z mo-

dernim klobukom na glavi. Kar naenkrat:

«Kaj pa kaša zaročenka...?»

Jaz suho: »Ne vem, milostiva«. In pri tem sem že moral napraviti precej čudno grimazo, ker »boljša« polovica mojega prijatelja, me je takoj prišla z onim znanim žensko-diplomatskim taktom:

«Lora amore že žvanito!? Koži prešto?»

«Toda, milostiva, prosim Vas, govorite vendar tako, kot sva govorila do sedaj: govoriva po naše, da naju cio svet razume!».

«Ja, veste, je lepše, če se človek izrazi po »lašku«, ker se v slovenščini ne more izraziti — ljubezni. Tudi znajo lahi lepše ljubiti... sicer jaz nisem poskušala».

K sreči je prišel en drug moj prijatelj me iskati, sicer bi se še pošteno skregal, z »boljšo« polovico mojega prijatelja.

Šel sem stran in sem si mislil kako se svet spreminja: »tempora mutantur« in drugi — »mutatis in illis«. Tako je bilo tedaj, ko so nas sodniki obsojali v imenu nj. vel. ces. in kr. Tedaj je bil v modi »guntag« in med bolj izobraženimi, pa kak Schillerjev ali Goethejev paradoks, naučen seveda, iz kakšnega konversationsleksikona. Danes pa, ko nas obsojajo v imenu Njegovega Veličanstva Kralja Vik-

MOJ NASVET

Ne spada to tako v spis, vendar povem: Kadarkoli vidim človeka z monokljem, me posili tako prisrčen smeh, da me ne more spraviti v slabo voljo niti najslabša stvar ne. Ne vem kako, da ima ta sam na sebi tako nedolžen predmet tako silo na moje živce in mišice. Vendar se mi zdi komičen monokelj sam na sebi. Sedeti mora v kotu med nosom in obrvmi častnika ali lahkoživca, ki vse misli koncentrirano samo v to, da z vso silo svojega kislega obraza in gub na čelu obdrži pod čelom tisti kos stekla, ki ga dela tako značilnega in odražajočega se od okolice. No, njegove misli so drugače enake ničli. Manj kot misli malega stroka. Monokelj je uniformiranje duha.

In kaj je uniformiranje? Kdor je človek uniformiran, tedaj poneha biti človek in je uniforma. Kadar je duh uniformiran, ga ni več, tedaj ostane sam monokelj.

Predstavimo si tedaj častnika, ki nosi monokelj. Izginil je človek, izgi-

nil je duh njegov. Pred človekom stojita uniforma in monokelj. Pa bi se človek ne smejal tej čudni kemični formuli brezglavih eksperimentov duševnih rezev.

Pardon: Na naše mamice in na njih hčerke nisem pomislil. Saj res. Ženska ljubi uniformo in monokelj ravno tako zelo, kot sovraži človeka in duha.

Le včasih se zgodi, da bi hotela izlužiti človeka izpod uniforme, če bi bilo to mogoče. Prav dobro se spominjam te zgodbe.

Hotel sem biti sam, pa je nekdo potkal na vrata. Bila je ženska, sosednja gospa, ki je trdila, da me moti, dasi se tega nisem spominjal in da me prosi za svet, dasi ne vem, če sem sposoben dajati nasvete ljudem.

«Povejte, če vas morda motim».

«Kaj bi bilo potem?»

«Bilo bi mi neljubo», je zardela in pogledala v tla.

«Potem pa že raje: ne motite me!»

«Ali se me še spominjate?»

«Ne vem».

«Od jeseni... z veselice obtrgatvi».

«Da, da, da, zdi se mi...»

«Bila sem s hčerko».

«Da, krasna črnolaska».

«Ne... blondinka je!» Njen pogled me je pokaral. Kaj pa hoče s hčerjo. Ali ne ve, da sem poročen?

«Potem pa to ni bila ona, katero sem videl z Vami».

«Kdo ona?»

«Vaša hčer...» Zmotil sem se. Hitel sem popravljati. Ponudil sem ji stolico.

«Za svet bi Vas vprašala. Vi ste tako pameten človek».

Na take besede mi je vedno težko pritrditi, ženske jih pa mečljejo kot za stavo.

Gospa je pričela: Moja hči ima takorekoč ženina...»

No, hvala Bogu! Nisem vedel, kaj naj rečem.

«O», sem zastokal, »častitam!»

Dame rade sprejemajo častitke, posebno kadar vedo, da niso na mestu.

«Veste», je dejala. »Njen ženin je tujec. In njemu ni prav lahko verjeti...»

«Res, res», sem bil koj pripravljen s svetom. «Treba ga je opazovati. Če rad dà beraču palanko, je dober, če tepe psa, bo tepel tudi ženo».

torja Emanuela in nas purgirajo z ricinovim oljem, je v modi «bon žorno», «krasne» knjige Karoline d'Invernizio, košate črne lasi in beli zobje.

Ali pa tudi to: neki družino na deželi, se predstavi nekega lepega dne, v spremstvu mojega ljubega prijatelja — z avtomobilom hipotečnega zavoda, prosim! — neki goriški «markeže» in «ražonere». Vsa hiša je po koncu. Hišna dekla je morala leteti iskati domače hčere, da napravijo «visokemu» gostu, hišne «onore». Ker teh ni bilo, je «gospa» mati, torej gospodinja, vsa togotna pravila zvečer svojemu soprogu, — ki ga tedaj slučajno ni bilo doma — da je neki velik gospod, «ražonerski Markež», bil pri njih ter obljubil svojo pomoč in posredovanje, za iztirjatev vojnih odškodnin. Zgovorili bi se lahko še bolj natančno, če bi bile — gospodične doma. Seveda je «ta stari» rekel, da takih ražonerjev in Markeževih falotov, ki se vozijo v avtomobilu, pozna precej in da je najboljši, če ne pridejo v njegovo hišo na črno kavo.

Najlepše je pa bilo drugi dan, ko si je gospa in gospodinja obenem, izbrala najstarejšo hčerko za desnega pobočnika ter zahtevala naj pove, kakšen visok «titel» je ta «markeže ražonere». In materin desni pobočnik, najstarejša hčerka, je flegmatično povedala: marki bo «titel ohne mittel» in «ražonere» je navaden računski uradnik, kateri s svojo mesečno plačo petnajst dni živi in petnajst strada ali pa slepari, da se še onih petnajst preživi...

Za danes še to: včasih imam nesrečo, da se kam peljem z avtomobilom. Toda ne za moj denar, ker ga nikdar nimam. Vstavimo se v eni ali drugi vasi: «Bon žorno, šenjori». To je navaden pozdrav. Posebno je ta pozdrav priljubljen, pri važkih dekletih in njihovih mamicah. Kakor, da bi se mi slovinci ne smeli voziti z avtomobilom...

Najnovejša in najmodernejša nomenklatura slov. vasi

Slavna komisija najslavnejših učenjakov, profesorjev, jezikoslovcev in raznih akademično izobraženih ljudi iz starih in novih pokrajin italijanske kraljevine, ki se je sestala v Rimu pred nekaj meseci, da določi nova imena slovenskih krajev, bo v kratkem objavila nov seznam imen.

Uredništvo «Monoklja» je prijateljskim potom dobilo, od aktivnega člana omenjene Komisije, daljše poročilo, iz katerega črpamo sledeče proizvode učenih, s sv. Duhom navdahnjenih možgan.

Od sedaj naprej, bodo naše vasi in naši kraji nosili sledeča imena:

Gorica (prihaja iz vinske gorice) - **Vigna**
Gorjansko na Krasu - **Montecchio Carsico**
Grgar - **Suvassu**
Ločnik (Lucinico) - **Staccato**
Kopriva - **Ortica**
Fara (v Furlaniji) - **Parocchia**
Gradiska (v Furlaniji) - **Castellina**
Čepovan - **Hinundhinaussen-dorf**
Opčina - **Comune** (non di Parigi)
Nabrežina - **Riviera**
Trebuša - **Pancitutta**
Serpenica - **Grattami**
Volčiadraga - **Vallupina**
Solkan - **Canesolo**
Dolenja - **Bassano** (friulana)
Golobrd (Golobrida) - **Col-pelato**
Volče - **Lupanaio**
Hudajužna - **Merendaccia**
Tolmin (iz tmine) - **Buiano**
Vrtojba - **Girandola sup. ed inferiore**
Bilje - **Palladidio**
Renče (Ranziano) - **Brontolio**
Miren - **Quieto** (di Gorizia)
Orhovlje - **Nocera**
Cerkno - **Chiesaia**
Slap ob Idriji - **Salto in Buio**
Kanalski Lom - **Spaccato di Tolmino**
Tolminski Lom - **Spaccato di Canale**

Standrež (š) (dreti stanove) - **Strozzacaste**
Auč (pr. iz ove) - **Pecoraio**
Peč - **Forno**
Kojsko - **Calcio d'Asino**
Prvačina - **Primordi**
Biljana - **Palladiana**
Vogersko - **Ungheresiano**
Gradiškuta - **Castelletto Vipachiano**
Ajdovščina - **Saracena**
Dornberg (Montespino) - **Monteginepro**
Rihenber (riechen: dišati) - **Monteodoroso**
Črniče - **Negraio**

In za danes naj bo. V prihodnji številki nadalujemo. Na čast in slavo preslavne in prečastne komisije.

Pobožnim vernikom priporočamo molitev in par svetih maš, za verne duše v vicah.

Skrivnovstno pismo.

To skrivnostno poslanico, ki smo jo dobili s podpisom «Oberdanov duh», objavimo rade volje zato, ker so nam nekatere posameznosti že davno znane:

«Resnicoljubna «Coda» («Rep»)»! Napraviš mi veliko uslugo ako objaviš nekaj mojih ljubih someščanov, ki me časte z svojim zgodovinsko-življenjepisnim raziskovanjem in oboževanjem, ki so tako globoko ganile moj nadzvezdni «jaz».

Po mojem mnenju je vsako iskanje aktov mojega procesa na Dunaju, brezuspešno: ti akti so bili shranjeni v arhivu III. armadnega zbora v Gradcu in so v najnovejšem času izginili. Kdo jih je izmaknil? Bodočnost bo mogla podati potomcem presenetljive podatke. Za danes je naša dolžnost, da molčimo.

Vedeti morate namreč, da leže vsi policijski akti mojega procesa v nekem državnem

arhivu v Trstu. Za gotove oblasti to ni nikaka skrivnost in kakor šepečejo tu zgoraj zlobni duhovi (jih imamo tudi med nami) je najstrožje zabranjeno objavljati kako poročilo o teh spisih, ki se nahajajo v Trstu.

Povem vam še več: v teh listinah najdete razun poročil tržaške policije in italijanskih oblasti, tudi tri lastnoročna moja pisma in mojo sliko z posvetitvijo in podpisom.

Med temi spisi, in posebno med onimi italijanskih oblasti in tržaške policije — so tako zelo zanimive stvari, da ne bi nikomur svetoval, da jih obelodani.

Da se razumemo; bilo bi n. pr. zelo žalostno, če bi se vedelo da moja aretacija ni bila uspeh avstrijskega vohuna, temveč brzjavke iz Rima, s katero je italijanska oblast opozorila avstrijsko: «Nevarni iredentist Viljem Oberdan je odpotoval z eksplozivnimi snovmi proti Trstu, da izvrši atentat nad cesarjevim življenjem».

Ni bila morda posledica tega telegrama, da so ob meji upejali posebno službo, z namenom, da me aretirajo?

Iz poročil italijanskih oblasti, ki se nahajajo v teh aktih v nekem državnem arhivu v Trstu in so tam varno shranjena, so razvidna tudi vsa preganjanja, katerim sem bil izpostavljen od strani italijanskih kvestur in ves neusmiljeni lov, ki so ga uprizarjali v Rimu in Neapolju (posebno v Neapolju), kjer sem moral zadnjo noč pred svojim skrivnim odhodom v Trst, prenočiti v neki tiskarni, da nisem padel v roke italijanskim karabinerjem, namesto avstrijskim žandarjem, katerih v Neapolju ni bilo.

Izvedel sem tudi od gotovih duhovnih - dovtipnežev, da se neki mašnik, — kakor n. pr. don Tommasin, hvali, da me je tolažil ob moji zadnji uri. Toda vruga! V poročilu tržaške policije, v omenjenih spisih, je napisan sledeči stavek: «Weigerte alle Tröstungen».

«O ne, kar se tiče srca. Dober je. Živo bi jo pojedel. Le, kako je od doma, če je res kot pravi...»

«Aha, če jo bo imel s čim preživeti. Okoli županstev stikati in poizvedovati, je sitno. Saj veste, s čim se peča. Ali je njegov poklic soliden, če trosi denar za nepotrebnosti, če se nosi lepo, a ne razkošno... Gospa, tisoč poti je, po katerih je mogoče spoznati moškega...»

«Da... res... toda...»

«Kaj s toda?»

«Uniformo ima. Častnik je. Saj ste slišali že praviti o slučajih. Brusaču ne bi rada dala hčera...»

Osupnil sem. Prvič, da hoče ženska prodreti uniformo in videti človeka skozi lupino, ali je črviv, ali je zdrav sad v njem. In vendar je uniforma vse, vse. Škodoželjen smeh sem s težavo premagoval. Zamislil sem se nalašč, kot da je stvar strašno kočljiva.

«Tako, tako... sitna stvar... Uniforma je pri vseh enaka. Enako pokrije garjevca kot poštenjaka. Celo veliki razbojniki so lahko v uniformi enaki poštenim ljudem...»

Gospa je skoro omedlela.

«On pravi, da je plemenit...»

«Seveda je plemenit, ako obljublja zakon...»

«Po naslovu, namreč... On trdi, da je celo dvakrat plemenit...»

«Drugič zato, ker ne razkriva svoje revščine...»

«Dober je, tako prijazen: na vsako malenkost pazi. Ne pride brez pozdrava, ne odide brez pozdrava...»

«Če bi tega ne imel, kaj mu ostane?»

«Poleg tega je tako čist in snažen. Kot bi ga iz škatlice vzel. Vedno nosi slaščarije v hišo. Pije nē. Celo kadi nē...»

«Ali je jetičen?»

«O Bog obvari! Zlata duša, Vam pravim! Da bi bil le moj rajni v tem oziru tak. Pomislite: nepije in ne kadi!»

Pogledal sem jo: «Gospa!» sem dejal.

Ona me je gledala. Njene oči so bile od vznichenja mokre. Trepatala je skoraj.

«Ali nosi monokelj?»

«Da», je dejala zategnjeno.

Jaz sem se zasmejal. Vsa dobra volja hratu je planila na živce in ogrela mojo kri.

Gospa je za hip zastrmela. Moje mišice v obrazu so se čudno pregibale, ko sem se boril s smehom.

«Potem je dobro», sem dejal. «Prišla ste me prosit sveta.»

«Da, da, da!»

«Ne vem, kaj naj Vam bi svetoval, ko leži že na dlani. Ko je tako dober, plemenit, celo dvakrat plemenit, z monokljem zavarovan proti pameti in ne pije in ne kadi, vzemite ga vi...»

«Jaz?»

«Da, Vi! Preizkusite ga. In če boste videli, da je res tako dober, plemenit in ne vem kaj še, tudi pod uniformo, zapustitega v oporoki svoji hčerki...»

To je bil edini izhod iz zamotanega položaja, ki ga je gospa s svojimi nezapustitega v oporoki svoji hčerki...

Toda ženska tudi brez monoklja ne misli nič... Zavedam se, da nisem dobil zausnice, in da me gospa pri odhodu ni pozdravila.

Kaj sem ji napravil, ne vem. Toliko vem, da me ona najbrž z uniformo ne bo več motila, če ne pride nekoč hči sama.

Sergej Sergejevič.

Kar b' se reklo, da je odklanjal vsako tolažilo. Ker resnično o duhovnikih nisem hotel nikdar ničesar slišati.

Glavo so mi odrezali — to vam lahko prisežem — in neki Schweiger je dobil nalog, da jo skuha in očisti.

V mojih treh lastnoročnih pismih, katerih nočejo objaviti, se ponavlja večkrat ime neke Lucije di Lena, katera pa ni bila dama mojega srca, temveč moja junaška zarotnica.

V enem teh pisem najdete tudi na račun ljudskega štetja v Trstu, pred mojo aretacijo sledeče besede.

«V Trstu so našli 3000 nemcev. Vse premalo!»

Ni težko umljivo kakšne nemce sem mislil stem «vse premalo». Mislil sem na častne nemce, katerih je bilo v Trstu vselej mnogo.

Cenjena gospoda: kdor išče, najde. Toda dvomin, da se vam bo dovolila objava gotovih dokumentov, ki govorijo o mojem koncu. Duh Saura in Battistija, mojih ljubljenih tovarišev «na gavgah», mi zagotavlja, da se nahajajo tudi v njiu procesu strani... o katerih je bolje, da ne zagledajo luči, in katere bi najraje zatrli oni, ki vihtè danes kuhalnico javnega mnenja.

20 decembra 1922.

Oberdanov duh.

To pismo „Oberdanovega duha“ smo prevedli iz tržaškega satirično-politično lista „La Coda del Diavolo“ („Hudičev rep“).

Priporočamo jo v čitanje „Slovenskemu Narodu“, „Jutru“ in „Jugoslaviji“ — ker kdo ve, da se ne bi v doglednem času oglasil tudi... Čabrinovič-Principov duh... Na tem svetu je vse mogoče.

Prireditve G. S. O. v Trgovskem domu

Bilo je tam poleti. G. S. O. je priredila neko veselico v Trgovskem domu. Na vsporedu je bil tudi slavnosten govor.

Gospod doktor

začne slavnosten govor. Vse je tiho. Govornikove oči hipnotizirajo cel ansambl. Tiho... Pritajen šepet in čitanje slavnostnega govora.

Na koncu: «Končam z besedami: čaše pune, srca prazna!»

Plosk... Obrazi nategnjeni na smeh. Pozneje so rekli, da je bil to zgodovinski govor v zgodovinskem trenutku. — Udeležba čobra.

Rihemberška diva gosp. doktorju:

— Jaz sem Tvoja „punca“ in
bom Tvoja žena. Razen mene ni
druge „punce“, in druge žene.
Moj blagoslov naj Te spremlja.

NAJNOVEJŠE VESTI

Razstava v Trgovskem domu. Z verodostojne strani se nam poroča, da bo največji goriški umetnik, akademični slikar (študiral je v Rimu in pil vodo iz «fontana di Trevi». Op. ur.) g. Janko Čargo, rojen v Kanalu, v najkrajšem času priredil velikansko umetniško-futuristično razstavo v Trgovskem domu. Izložene bodo v prvi vrsti slike iz berlinskega «Jugend»-a (l. 1922), portreti turinskega «Il Pasquino» in pejzaže za «Judovsko Beračijo». («Judovska Beračija» je imela iziti te dneve v Gorici. Ker pa g. umetnik ni mogel izvršiti naročenih risb vsled kronične bolezni «faulheit», je njeno mesto zavzel »Monokelj». Op. ur.).

Čargo odpotuje. «Štefani» poroča: Za futurističnega umetnika, g. Jankota Čargota, je bil že meseca septembra 1922., naročen salonski voz, s katerim se visoki umetnik odpelje — rakom žvižgat... »siro-xnirsnrld nrdl rdl u u

Diplomatično potovanje. — «Havas» poroča: Gospod Dr. Birsas, kandidat, se je sinoči, z Orientexpress-om odpeljal v Rihenberg, k svoje punce. Nekemu poročevalcu je na blanskem (blanca) kolodvoru iz-

javil: «da v tistih časih ko je stal z nami doktor Bogumil Vošnjak, je stala za nami ideja Masarikovega realizma»... Vlak je odpihal z dragocenim bremenom in poročevalec je ostal na peronu...

1.-I. 1923 ob 3. uri zjutraj. (Uradno). Gospod doktor K. Birsas srečno prispel. Punca ga je pričakovala s zaprtimi rokami.

1.-I. 1923 ob 5. uri zjutraj. Gospod dr. Birsas je izjavil našemu poročevalcu, da ostane pri klavirju svoje punce toliko časa, da izčrpa dopust ki mu ga je dal njegov Chef.

31.-XII. 1922. ob 11. uri po noči. Danes se je v Trgovskem domu ustanovil prepotreben klub, pod imenom: «butafuori», čigar namen je, paziti na razne Čargote, da ne bodo streljali kozlov po dvorani. Klub ima tudi podime: «Hinauswerfen». (Tudi to je — inštitucija za narodov blagor).

Trst (zakasnelo). («Kumarbureau»). Recitator, g. Albert Širok je po nasvetu zdravniških kapacitet, pustil operirati svoj vokalni organ. U-

pamo da bo operacija uspela in da prihodnjič ne bo več mrevaril goriške publike. Vivat!

Rihenberg. Potice in kuglofi dr. Birsove punce, so se prismodile. — Naše sožalje.

Rim. Poslanec Šček se joče — za narodov blagor in za goriško avtonomijo.

Monteodoroso. V torek se vrne g. dr. K. Birsas.

Predavanje. Zagotavlja se nam, da bo gospod Poljšak v najkrajšem času predaval o vojnih odškodninah in debolosti.

Predavanje se vršijo v restavraciji pri «Zlatem Jelenu». Gotovo je, da bo predavatelj žel bil vspeha. Častitamo!

Nadaljna poročila vsled megle in raznih plesov, izostala. Slavno občinstvo naj blagovoli oprostiti. — **Uredništvo.**

Izdaja in odgovarja

K. Kodermač

Tiska tiskarna Juch
Gorica, via Morelli 16

Veselo in srečno Novo leto vošči:

TEODOR HRIBAR nasledniki Corso Verdi	Trgovina jestvin STANKO RUSTJA Na Kornu	Manifakturna trgovina OSKAR PASCUL	KATERINA MARUŠIČ Gostilna Solkan
M. BREZIGAR in SIN zaloga poljedelskih strojev Via Carducci	Trgovina z lesom ANDREJ ČIBEJ Piazza Caterini	FRANC VODOPIVEC trgovina jestvni ul. Ascoli 27 (Geta)	GOSTILNA RAVNIK Solkan
TVRDKA IVAN KACIN zaloga glasovirjev, harmonijev in vijolinov etc. via Favetti 6	MUROVEC PETER zaloga koksa, oglja, drvi Piazza d'Amicis	ANDREJ FIEGL restavrater na Travniku	JVAN NIBRAND stavbeni mojster v Solkanu
Trgovina z jestvinami G. MORASSI trg Sv. Antona	ANTON MENOTTI trgovina porcelane na Travniku št. 6	HOTEL «ZLATI JELEN» Alojzij Vida	Tapetnik FRANC BRUMAT Solkan 12
KAVARNA «COMMERCI»	KAVARNA ADRIATICO Nadig - Pečenko	GOSTILNA PRINČIČ Gorica, nasproti sodnije	BOŽIČ MIHAEL podkovski mojster Solkan 305
MAVRIČ ANDREJ trgovina z manifakturnim blagom ul. Carducci (prej Gosposka ulica)	KERŠEVANI JOSIP mehanik in puškar, zaloga šivalnih strojev in dvokoles Stolni trg. št. 9	Trgovina z usnjem IVO LUTMAN Raštelj	Manifakturna trgovina VODOPIVEC ANDREJ Dornberg
RESTAVRACIJA MAKS ul. S. Giovanni 14	KODERMAC ALOJZIJ gostilničar Stolni trg št. 11	Trgovina in delavnica čeljev CULOT FRANC ul. Rastello 1	Trgovina in pekarna MILKO PAHOR Dornberg
JVAN LEBAN usnjarska trgovina na Kornu št. 13	TERPIN ANTON & Ci. trgovina z manifakturnim blagom v Raštelju št. 10	SLAMIČ LEOPOLDA gostilna Rabatta 16	Trgovec in pek KAVČIČ FRANC Dornberg
FRANC CIAN usnjarska in čevljarska trgovina na Kornu 9	ANDREJ GOLJA trgovina porcelane na Travniku št. 22	Brivnica KONIČ FRANC Travnik 28	RESTAVRACIJA KALIN Sv. Križ - Cesta
Slikarstvo BRATA CEJ Via Ascoli	RESTAVRACIJA KAMENŠČEK na Kornu št. 8	JUG JOSIP trgovec in gostilničar Solkan	«BAR» Kodelja Karl Vipava
BRATA ABUJA Gorica	FRANC SAUNIG zaloga šivalnih strojev in dvokoles ul. Carducci 25 (Gosposka ul.)	KRPAN MARIJA Gostilna Solkan	VINKO ŽIVEC trgovina z mešanim blagom, vinom in likerji Cerniče

TISKARNA G. JUCH

GORICA — ULICA MORELLI ŠTEV. 16 — GORICA

sprejema vsa tiskarska in v to stroko spadajoča dela

■■■■ DELO SOLIDNO IN TOČNO ■■■■

